

Almindelig høflighed.

Erik var en lun fætter, en af dem der var god at bytte løgnehistorier med, når vi sad på "Det lille hus på prærien" og nød en middag og et glas rødvin, eller vi begge læssede stykgods på en eller anden italiensk fabrik, hvor ventetiden godt kunne blive lang. Jeg husker specielt en aften på "Skrotten" i Milano, hvor vi diskuterede det der med speditørernes tilsyneladende grænseløse begejstring for at tale i telefon. Erik fortalte at hans disponent havde understreget, at det var meget vigtigt at han havde sin telefon tændt døgnet rundt, så disponenten altid havde mulighed for at ringe til ham. Det forstod Erik godt! Det er altid rart at kunne ringe til nogen, men de fleste er nu alligevel høflige nok til ikke at gøre det efter klokken ni om aftenen. Ja selv min bedre halvdels søster ringer faktisk sjældent efter kl. 19, men så tager det godt nok også fire timer at få snakket det mest nødvendige igennem, så ret meget senere synes jeg heller ikke, hun behøver at ringe på en almindelig hverdagsaften.

Erik var et høfligt menneske – og er det sikkert stadig – så han lod selvfølgelig sin telefon være tændt døgnet rundt, ene og alene til ære for disponenten. Og de der kender til disponenter ved udmærket, at man selvfølgelig ikke udsteder en ordre af den natur, uden på et eller andet tidspunkt gennem aktiv handling, at understrege vigtigheden af den. Derfor ringede disponenten da også en nat, mens Erik lå i sin sødeste søvn, uden den fjerneste ide om at nogen prøvede at spolere hans lovbealede nattesøvn. Næste morgen var disponenten ikke bare vred, nej han var direkte skuffet. "Har du ikke fået besked på, at telefonen skal være tændt døgnet rundt?" spurgte han Erik, hvortil Erik svarede: "Jo det har jeg da, men jeg døger sådan med at høre den, når den ligger ude i sideskabet!"

Derefter var der ikke mere snak om det emne. Og det er nok her at Eriks situation adskiller sig væsentligt fra Kurt Beiers rumænske chauffører.

Der er nemlig kommet helt andre boller på suppen, efter at stort set al sydgående lastbiltransport er overtaget af østeuropæere, hvoraf mange er ansat i danske postkasseselskaber og lignende forretninger af tvivlsom moralsk habitus. I Esbjerg har man således indført en regel om, at chauffører der ikke besvarer et telefonopkald bliver trukket i lønnen for denne forseelse. Historien melder intet om, hvor meget der trækkes, men det kan vel næppe være de store beløb, hvis der overhovedet skal være noget tilbage? Men et lille træk i en sulteløn rammer faktisk betydeligt hårdere, end et stort træk i en stor løn.

Graver man lidt dybere i sumpen, vil man hurtigt finde ud af, at løntræk for ikke at tage telefonen, kun lige skimmer overfladen af den fuldstændig umenneskelige måde, hvorpå man behandler de udenlandske chauffører. Historien om Traian Mailat, som indtil for nylig var ansat i Esbjerg, viser med al tydelighed nogle forhold, som dels gør al konkurrence på økonomien umulig, og samtidig afslører nogle forhold, som vi skal tilbage til før stavnsbåndets ophævelse for at finde mage til.

Traian blev syg, med en nyreinfektion, og da firmaet ikke har nogen sygeforsikring for de ansatte, var der ingen hjælp at hente der. Sygehuset i Esbjerg kunne godt have hjulpet, men skulle naturligvis til gengæld have penge et eller andet sted fra, hvilket hurtigt viste sig umuligt. Altså måtte Traian sælge sine få ejendele, så han kunne få råd til en busbillet hjem til Rumænien, hvor han kunne komme i penicillin behandling. Normalt ville en rumænsk borger også have adgang til behandling på et dansk sygehus, hvis vedkommende er medlem af den rumænske sygesikring,

men det er man kun, hvis man arbejder for et firma, der betaler skat i Rumænien, og det gør Kurt Beier ikke. Deres datterselskab er godt nok registreret i Rumænien, så en naiv sjæl som undertegnede ville umiddelbart tro, at skatten også faldt der, men det er vel også lige en anelse for naivt! Men altså: Traian tilbragte i alt 45 dage på et rumænsk hospital, og måtte derefter selv finansiere sin rejse tilbage til Esbjerg, hvor han fortsatte med at køre for Kurt Beier et stykke tid endnu, inden han skiftede til en anden dansk vognmand, hvor forholdene var nogenlunde lige så ringe. Enden på det hele blev, at han helt holdt op med at køre for danske vognmænd, og begrundelsen var enkel: han ville bare behandles som et menneske. Som dansk chauffør kan man jo så forledes til at tænke: "Fint! De skal bare mules med dummebøder og andre foranstaltninger, så det minder mest muligt om en gangsterbande, og så forsvinder de nok alle sammen af sig selv!" Men for det første tror jeg ikke på at mennesker skal behandles så nedværdigende, som visse af disse vognmænd gør. Og dernæst er Traian kun en enkelt person ud af tusinder, hvoraf mange ikke har nosser til at sige stop, men finder sig i hvad som helst. Forskellen på Erik og Traian er nok at Erik er dansker, og dermed nyder en større beskyttelse fra lovgivning, arbejdsmiljøregler og alt muligt andet. Traian derimod kan man frit behandle, så det i bedste fald ligner dumme drenges mobning i en skolegård, eller om man vil: mafiametoder. Jeg synes til enhver tid det vidner om en uendelig dumhed og mangel på almindelig god opdragelse at behandle mennesker på den måde.